

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 2. SRPNJA 1950.

BROJ 27

Nakane našega Učitelja

SREDSTVA PROTIV
NAPASTI

Godine 1939. boravio je u Lurdu od 25. svibnja do 5. lipnja jedan tuđni bolesnik. Zvao se Fred Snit. Došao je iz mjesta Miami u državi Floridi u Americi. Prevalio je 20.000 kilometara u svom posebnom automobilu, uređenom poput spavaćih kola. U tim kolima je bio bolesnik sa svojim čuvarima. Pratilo ga 15 osoba t. j. roditelji, liječnici i bolničko osoblje, te upravljajući automobila za pranje i potrebnih električnih strojeva za njegov život. Sve se to ukralo na parobrod u Njujorku u Americi, a iskrcale u luci Havre u Francuskoj. I proslijedilo kopnom na svojim kolima do Lurda. Taj put je trajao jedan i po mjeseca. Cijeli taj put je stajao oko dva milijuna i po dinara.

Cudna je bolest mladoga Freda Snita. Svršio je nauke 1936. godine u 25 godini života. Otac, bogati banakar u Čikagu u Americi, priustio je svojoj obitelji i svom sinu, nakon svršenih nauka, izlet iz Amerike u Peking u Kineskoj. Došavši u Sangaaj mladi Fred je krenuo u Peking aeroplanom sa svojim prijateljem i šurjakom, dok su ostali pošli drugim putem. U aeroplanu je pozlilo mladomu Fredu. Vrućina se digla na 40 stupanj. U Pekingu su ga smjestili u američku bolnicu. I tamo je nastupila klonulost u rukama i nogama. A doskora zahvatila i disaće organe i prijetilo mu ugroženje. I to bi bilo i uslijedilo, da se nekom srećom nije našao u bolnici jedan aparat za umjetno disanje. Klonulost se proširila sve do šije i grla. I samo nekim stanovitim i vrlo opreznim trenjem (masažom), a da se ne miče bolesnika, priješla se donekle ukročnost zglobova i sustavljalo sušenje misica.

Usljed je posvemašnje klonulosti mladog Snita smjestili su u napravu (aparatu), koja pomaže njegovo disanje, a zove se »čelična pluća«. Njemu su ošada potrebne tri stvari za život: prvo »čelična pluća«, u kojima živi; drugo uzdušni stenznik, koji radi gonjen električnim pogonom »čeličnih pluća; i treće kaučukasti rošići, utaknuti u usnu špižnju, da preko njega dobiva utiskivajem zrak za disanje.

Mladi Fred je smješten u svom aparatu tako, da se ne smije micati ni nahladiti ni kašljati, jer bi to svršilo smrću. Ipak je veselo i raspoložen tako, kao da i ostali mladići svijeta žive i dišu na »čelična pluća«. Kao da tako mora biti. Pošao je na teški put i izjavljiva svojim prijateljima: »Ja znam, da me Bog moćno odraviti, ako hoće. No neka se vrši Njegova sveta Volja, a ja ću se smatrati sretnim i zadovoljnim.«

Taj bogati mladić ima tako živu vjeru i pouzdanje u Boga. A to je postigao, on sin bogata oca, svaki-

dašnjim primanjem sv. Pričesti. Sjedinjavao se s Isusom, koji ga jačao i krijepio i njegovu volju potpuno podložio svojoj. Kako je to divan primjer, k tomu jednoga tako izvanrednoga i teškog bolesnika!

Kako ćemo se dakle mi vladati prema Isusu u našoj bolesti? Prije svega smijemo Ga poput Freda moliti, da svoju svetu ruku položi na naše bolesno tijelo i da reče nad nama riječ svoje ljubavi. I tu riječ neka kaže onako, kako to nama koristiti. A mi budimo spremni da podnosimo, trpimo, pa ako je potrebno, da i umremo. I ne ćemo pitati, zašto to mora biti. Vojniku je na ratnom polju nepoznat plan njegova vojskovođe i ne pita za nj. Tako ne ćemo ni mi pitati za nakane Božje, koje su neistražive.

Dopušteno je moliti u bolesti. Dapače nam je i dužnost, jer se dobrom molitvom pozivava da bude uslišana. Bog nas doduše ne uslišava uvijek, da se oslobodimo zla. Ali nas sigurno u zlu spasava. To znači, da nam On daje da se spremimo i poštujemo predamo Volji Božjoj. I ta nam odanost donosi okrepnu, hrabrost i ljubav prema trpljenju. U tu svrhu promatrajmo naš križ kao dio svetoga križnoga drva na Kalvariji, a naše bolesne udove kao po-

lomljene i razapete udove našega Spasitelja.

Poslije naime gorkog trpljenja Boga-Covjeka nije pametno tužiti se nad bolešću i promatrati je kao tešku sudbinu. To bi naime značilo, da ne shvaćamo Dobrotu Božju i ne predmnijevamo da Isus ima svoje namjere s nama. Bolesni su pohađi Božji. Oni nas vode k višem dobru, a odvrćući od ljubavi k svijetu, koji je pun pogibelji. Takvim se zgodama živo sjećamo onih riječi Spasitelja: »Blago onima, koji se žaloste, jer će se utješiti« (Mt. 5, 4).

Svaka je prava utjeha i plaća odzgod. Rasti u trpljenju znači rasti u kreposti. A to je kršćanska umjetnost. A izrasti u nebo, to je kršćanska plaća. Eliza Hoskier piše: Što je bolje: Malo uživati i malo trpjeti ili je bolje zaroniti u radost do dna i čašu trpljenja potpuno ispitati. Ja sam za ovo drugo.

Sigurno je mladi Fred Snit potpuno shvaćao što znači prihvatiti trpljenje u punoj mjeri, da onda u trpljenju mjeri uživa radosti ljubavi. Uz to, što je njemu preteška nevolja, koja ga je snasila, priredila toliko veselje, jer je u njoj gledao Volju Božju, koja ga u svojoj ljubavi prema njemu spremna za velike svrhunaravne radosti.

Krvlju Kristovom otkupljeni

Isus Krist donio je svijetu milosrđe nebeskoga Oca, prašanje vječnoga Boga, Stvoritelja neba i zemlje. Isusovom krvavom žrtvom na križu mi smo otkupljeni od grijeha na vječni život. Ali Njegovom naukom mi smo također primili veliku dužnost, da i sami budemo milosrdni, da i sami praštamo ljudima. Ovo je velika i teška dužnost zato, jer se mnogo puta protiv naših naravi, da zaboravimo uvrede, koje su nam drugi nanijeli; da progovrimo zla, koja smo od drugih pretrpjeli; pa štavše, da zlo, koje smo primili, uzvratimo dobrotom i ljubavlju. Ova dužnost obvezuje svakoga od nas da i sami snosimo žrtve u svakodnevnom životu; da svakoga dana iznova krotimo svoje strasti i zle porive; da svakoga dana iznova učimo, kako naše odnose u svijetu ne može izraziti ni govor, ni osvećivanje, nego samo iskrena bratska ljubav prema ljudima, koji su djeca Božja, kao što smo i mi, jer su otkupljeni Spasiteljevom krvlju, kao što smo i mi otkupljeni. Zakon milosrđa, zakon je Sina Božjega,

koji ne priznaje ustupaka. To je zakon našega spasenja, koje sami moramo zadužiti svojim djelima, svojim životom. Ako naša pravčnost ne bude veća, nego što je pravčnost književnika i farizeja, ne ćemo uči u Božje kraljevstvo. Ovo znači: ako je naša pravčnost samo u riječima, a naš su osjećaji i naši postupci ostali netaknuti živim milosrđem, onda takova prazna pravčnost samo na riječi nema nikakove etjene ni za nas, ni za druge, ni pred vječnim Sudećem. Samo ono, što je potpuno prošlo naša srca, u istinu je vrijedno, u istinu je naše. Mi smo takovi, kakovi smo u svome srcu, u svojim težnjama i postupcima, koje vidi samo Onaj, kojemu ništa ne ostaje skriveno. Tako radimo na usavršavanju kreposti, jedinoga neprolaznoga dobra, koje nam ni ljudi ni vrijeme ne mogu otići. Radimo tako, da budemo dostojni i sami primiti Božje milosrđe, jedini put mtru i spasenju.

DA LI ZNAŠ?

Da li znaš pčelice, da ja imam sladi kalez nego ti? To je kalez...Krv Kristova.

Znaš li, pčelice, da ja imam bolji zaklon nego ti? To je Rana Srca Isusova.

Znaš li, da ja imam moćniji med od peluda? To je molitva.

Da li znaš, da ja imam krila brža od tvojih? To je križ.

Da li znaš pčelice, da sam ja u ljepšem ancicu nego ti? To je dragi Bog.

Znaš li, kako je opojno, kako je slat-

ko, kako je sućano svijetlo, koje pliva u meni i u kojemu plivam ja? Da li znaš?

Ah, ti ne znaš. Ti ne razumiješ, kao ni mnogi ljudi. Ali ti si bolja od njih. Ti na svoju naću slavš Gospeoda, a oni G. vrleđaju.

O, pčelice, za zahvaljujem nebu, što ti živš. Jer ti si bliška duši svećenika.

Ti daješ med iz cvijeta nezbeskoga, a svećenik iz cvijeta nezbeskoga. Iz Srca Isusova.

»Za jedno samo molim, Gospodine, samo to želim, da stanujem u domu Gospodnjem sve dane života svoga.« (Ps. 26, 4)

Pričena iz današnje sv. Misse

U borbi protiv napasti važno je sredstvo čvrsto pouzdanje u Boga, spojeno s nepouzdanjem se u samoga sebe. Sv. Plemo izričito naglašuje tu istinu, kad kaže: Bog je zaštitnik svih onih, koji se u Njega utaju. Koji se u Tebe pouzdavaju, ne će se posijediti. Eududi da se je u mene utao, oslobodit ću ga.

Kad je čovjek u napasti, a ne pouzdaje se u samoga sebe, tada je sličan djetetu, kom prijeti pogibao, a osjeća se slabim, da samo svojom silama odstrani pogibao; te zove majku u pomoć. Majka će mu tim radlje pomoći, što je djetetu slabije i nemoćnije. Slično čini i Bog a nam, kad se u napasti ne pouzdajemo u same sebe. Tim nam radlje pomaže, što se manje u sebe pouzdavamo, a više u Njega. U napasti pouzdanje se utječno Gospodinu »čelična Pluća«. U sjeni Tvojih krila skrivan sam, dok ne mine zloća. Gospodine je moj spas, koga da se bojim. Pa da se digne protiv mene čitava vojska, ne će prestrašiti srce moje.

Nadalje je jako sredstvo protiv napasti, biti otvoren i iskren avome duhovnom vodi. Pakleni naši nagrijatelji, koji nam hoće da porobe naša duhovna dobra, vladaju se kao tači i razbojnik, koji smjesta pobjegnu, čim ih netko opazi. Iskustvo mnogih pobožnih osoba svjedoči, da napasti smjesta ili sasvim nestaje, ili znatno oslabi, čim ih odričemo svome duhovnom vodi. Sv. Antel'nin pripovjeda o jednom bratu sv. Franje Asiškoga, da ga je davao veoma nepastovao, da je gotovo dospo do oćaja, no da se bura napasti odmah stišala, čim je brat obavjestio o njoj sv. Franju.

Ima napasti, kojima se treba bravno oduprijeti, a ima opet, koje treba prežeti i ne brinuti se za njih. One prvo su po svojoj naravi pogibeljne, jer imaju u sebi nešto ugodno i pogoduju našim strastima. Takove su nećiste napasti, koje pogoduju pohoti, pa onda zavist, koja počne bol radi tuđe sreće, zatim srdžba, koja počne na osvetu, taština, koja budi dopadnost nad samim sobom i želju za pohvalom drugih. Ovakvim napastima treba se suprotstaviti, te imme svoju volju oćajati i krepost u sebi učvrstiti. Tako protiv nećistote treba odmah stvoriti odokut: radlje umrijeti, nego sagrađiti, protiv srdžbe: uvredljivo oprostiti i dobro mu oćiniti, protiv zavisti: nesano veseliti se toj sreći, nego je i poduprijeti, ako je još nema: Tako i o ostalim napastima.

Ima napasti, protiv kojih se ne treba boriti, nego ih treba prežeti. To su one, koje ne vode k sjetilnim radostima, a ni razum ne zadovoljavaju. Takova je napast na povjenu i kievnu, napast protiv vjere, protiv Boga i svećaka. Takove napasti svaki čovjek samo po sebi odurava, i zato se ne treba pozitivno protiv njih boriti, jer nisu pogibeljne, da na njih pristatemo. Treba ih jednostavno prežeti i za njih se ništa ne brinuti. Seme po sebi nisu grijeh, dok čovjek ne pristaje uz njih, a ne će pristati, jer ih i tako odurava. Kad nastupe, neka čovjek misli na posao, koji sad bas radi: na molitvu, razgovor, koji vodi k nemik, na rad koji u stvaraju ima ovaj čas da izvrši. Treba se prema njima vladati kao prema ludaku, koji bi nam takove stvari govorio u uho. Mi bismo krši nje-ga prolazili, a da ga ne bismo ni slučajni, ili ako bismo ga čuli, smjesta bismo ga boravili, što smo čuli.

VELIKI UMOVI I EUHARISTIJA

Natčinastvo se nije nikad pozivalo na velike umove, da njihovu gljajavnu i svjetločastivostima dokaze veličnost svojih naučavanja i dostignuća, podržavaju svaki vjerski ljubav. Velike veličke znamenite o vjeri same dokazuju, kako se vjera i prava znanost ne kose: i ne mogu se isključivati. Jer i vjera i znanost potječu od Boga. Boga je našme vjeru objavio, a stvorio prirodu i čovjeka s razumom i slobodnom voljom, da je procuava. I dok čovjek procuava prirodu razumom, a ne voljom protivnom razumu, ne nalazi saboj između vjere i znanosti. Ali volja je često onaj silijpac, koji ne da da progleda. Sv. Pismo kaže: Vjera ne počiva na čovječjoj mudrosti nego na Božjoj moći (I Kor. 2, 5). I nikakovi dokazi nisu dosta jaki za potvrditi vjeru, ako nema dobre volje. Zato Sv. Pismo veli: „Vjeru nemojte iz sebe ni iz svoga truda, da se ne bi time hvalili, nego je vjera dar Božji“ (Ef. 2, 9). Stoga s pravom veli sv. Augustin: „Ništa ne mogu izgovriti, ako sam ne čest...“ — Zato se nikad ne čest moći nadoknaditi on, što je nebesko, s onim, što je zemaljsko, pa makar se oko toga nastojalo koliko mu drage.

Objektivni (nepristajni) učinak razumomotivara u kosirnoj prirodi umozakone, iz kojih nužno zaključuje na znanostu zakonodavca, kao i to, da taj umozak: svojih beskrajskih nadlazi čovječjih razuma. Sve mu je jasnije ono što mu objavljuje vjera, koja počiva na Božjem autoritetu i čudesima. A ta se događaju u katoličkoj Crkvi od njenih početka do danas. A potvrđuju ih nesumnjivo znanstveni dokazi i svjedoči. I ako bi bilo, da pokazuje da postoji sukob između prave znanosti i vjere, taj bi se najprije morao djeti u te svrhu: naravne sfere na zemlji i pobiti ova božanska svjedocanstva. A čovjek, koji je ugrozio svoj porjed samo u zemlji i njenim progres, taj je za preslat. To su vidjeli veliki umovci. Zato su s veseljem prigrlili vjerske istine. I nama postali sjajni uzori. Naročito u pobožnosti prema Euharistiji.

LOUIS JACQUES THENARD (1857.) Je glasoviti kemičar. Odgodio je 40.000 učenika. Njegova je riječ vrijedila na području kemije kao glavna i odlučna. Zvali su ga: „Marsalom znanosti“. Nad njegovim je problem govorio njegov župnik ovim: „On je podložio svoj razum dogmatima, a svoj volji svim zapovjedima. Daleko je bio od ravnodušnosti prema Bogu i vjernošću, što je najljublija rana našega vremena. Svake je nedjelje pribivao među obiljnim vjernalima sv. Misli i molio iz svog mlitvenikva. Primao je sv. Pričest na velike svetkovine. Ja sam u njemu izkubio najveću potporu mojih strmošaka.“

AUGUSTIN LOUIS CAUCHY (r. 1789.—1857.), profesor na Sorboni, spušta među najveće učenjake matematičara. Njegov radovi su u to doba su s obitelji za daljnja istraživanja svih matematičara. U tom je značajna vrijednost njegovih djela. Njegova pobožnost prema Euharistiji je veoma velika. To pokazuje osobito na smrtnom času. Kad su mu javili, da će mu svećenik donesti sv. Pričest, odredio je, da se najprije evicijec njegova vrta stavi na hodnik i kućne stubu, po kojima će euharistijski knez miza doći u njegovu sobu i okrijepiti i otići za polazak u vječnost.

EDUARD HEIS, matematičar i astronom. Rodio se 1866 u Eilimu. Umro u Münsteru 1877. Promatavao zvijezdale otputke, sunčane pjege i polarno svjetlo. U 37 godina proočio je 15.800 palih zvijezda ili meteora. Glavno mu je djelo atlas neba t. j. sastavio je atlas za one zvijezde, koje se vide prostim okom u Srednjoj Europi. Tu je i prvi puta točnije označena miljevača zvazda (Mikijadze sunčana). Pismo astronomije odobrijev. Jedan mu je dobio 50 letova. — Svaki dan je prisustvovao sv. Misli. Često je primao sakramente. Svaku večer molio je krunicu.

ALEKSANDAR VOLTA pronalazio je električne struje. Roden 1745 u Comu. Umro 1827. Otkrio elektrofor, elektroskop, kondenzator i t. d. Toz glasoviti fizičar moglo se reći u Comu kako ajeji među dičecom i kako ih ni katehizam nije ni čudo. Ako postoj Bog i ako se objavljuje, onda treba povjeriti i Njemu i objaviti objavu. B. — Njegova straha i ožbrova sudjelovao je kad svih

žanah bogoslužnih čina. Prigodnom Euharistijske. Tom je zgodom pisao: „Ja sam sačuval veliku ljubav prema mašinu, gdje sam rođen, i prema Crkvi; gdje sam kršten.“

Dr. JONAS CHARLES FLOOD (ginekolog, glasoviti kirurg u Dublinu, koji su smatrali sprodornim umom Gae. God. 1948. ostavio je svijet i otišao u benediktinski samostan u Londonu. Uptiljao ga, zašto je bio čovječanstvo tako sponobnoa Njezinica i to baš u vrijeme, kad se toliko pokrovo naprijed na ublažavanju boli. Odgovorio je, da nije naušlje bližnjega. Redovnici se sastaju u Crkvi nekoliko puta na dan, Boga odušni čast, da Ga hvale za sebe i za čelo čovječanstvo... A ljudi trebaju Boga, ako hoće da postignu svoju sreću i na ovom svijetu... Krenuo sam dalje od manjega služenja čovječanstvu k većemu služenju čovječanstvu. Glasoviti dakle fluid se sklonio u samostan, da česo preko dana u Crkvi pred presvetom Euharistijskom služu Bogu i čovječanstvu.

JEAN ANTOINE CHAPTAL (1758.—1832.) prirodznauka i kemičar. Napiso je više djela iz kemije, gdje u znanost primjenjuje na praktičnim poljima. Postao je i mlinar. Kao je za procvat industrije. Njegovo su djelo česte preko najviših alpskih vrhunača: Simplon, Mont Cenusa, Mont Genevre. Ali je isto bio odan vjeri i Crkvi premda je žvio u doba francuske revolucije. Podržaj života je smatrao svojom dužnošću da poplati dugove svoga šina. Zato je oslromasio. Ali je ipak svojoj župnoj Crkvi u Nogareti kupio i poslao jednu sliku za ureu stitara Majke Božje i jednu monstrancu (pokaznicu za izlaganje

Ko je član Crkve

Mnogi ljudi misle, da je čovjek dobar katolik tim samim, što je kršten i upisan u matice krštenih. Medutim to je tek početak. Povrh svetoga Krsta traži se od katolika ispovijedanje svoje vjere, kako to naučava katolička Crkva, i trajna veza sa životom Crkve.

Dok čovjek nije kršten, ne može biti članom katoličke Crkve. Crkva se ulazi i članom se Crkve postaje po valjanu primjenom svetom Krstu. Isus Krist jasno uč: „Ako se tko ne prepodoti vodom i Duhom Svetim, ne može ući u kraljevstvo Božje“ (Mt. 3, 5). Prije uzašća na nebo veli Isus Apostolima: „Idite po svemu svijetu i propovjedajte Evanđelje svakome stvorenom! Koji uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a koji ne uzvjeruje, osudit će se“ (Mk. 16, 16). Papi Eugen IV. u odluci za Armence pisao ovako: „Prvi je između svih Sakramenata svet Krst, koji je vrata u duhovni život. Po njemu postajemo ude Kristovi i ude čl tjelja Crkve (DB 896) Crkveni zakonik određuje: „Po Krstu postaje čovjek u Kristovoj Crkvi osoba sa svim kršćanskim pravima i dužnostima“ (Kan. 87). Prema tome su prvi

članovi Crkve sva djeca, koja su valjano krštena, makar još nemaju uporabe razuma. Jer djeca već u najranjoj dobi mogu valjano primiti svet Krst, duhovno se prepodoti i postati članovima Crkve, zato Crkva upozoruje i toplo moli vas, roditelje, da date djecu u prijete krstiti.

Povrh krštenja traži se od katolika kao člana Crkve vjerno ispovijedanje vjere, kako to uči katolička Crkva. Crkva ima pravo i dužnost propovjedati objavljene istine, tumačiti svijetu svu nauku, što su je Isus Krist i Apostoli naučavali. Radi toga nitko ne može ući u Crkvu i biti članom njezinim, ako ne ispovijeda vjeru i crkvenu nauku. Apostolima je naloženo: „Propovjedajte Evanđelje svakome stvorenom! Koji uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a koji ne uzvjeruje, osudit će se“ (Mk. 16, 16). Za spasenje nije dosta samo srecm vjeronosti, nego treba vjeru i izvanjnu nauku pokazati. Vanjski znakovi vjere jesu: prisustvovati sv. Misli, blagoslovu, ophodu i drugim vjerskim pobožnostima, a naročito pobožno primanje svetih Sakramenata. Osobiti je znak svete vje-

re, koja ispovijeda svojim vjeralima, neka se ne druze s izopćenima, a naprosto se neka se no druze s omdmetnicima i krhovjercima. Ima izopćenika tako opakih i opasnih, da Crkva brzičkom zapovijeda izbjegavanje svake zajednice sa njima. A zašto Crkva to čini? Da sačuva svoje vjerske od štetnog upliva, koji bi ovaj izopćenici mogli imati na vjernike. Kao što društvenje u dobrim ljudima čovjeka nužno oplemanjuje, tako ga društvo opakih ljudi i nedobrih kviri! A Crkva kao dobra majka podu-

(Nastavak na str. 3)

PODINKAK NJEGOVA PRVA NEKRVNA ŽRTVA

Praschodnja je velikoga dana. Probudena zvana pjevaju svoj jutarnji pozdrav Najdivnijom. Njihova se pjesma razlijeva po samotnim dolinama. Odjekuje po propancima i rasplinjuje se poput prozirnne maglice k vrhuncima gora, koji su prvi prihuli sunčani cjelov i zarumenili se. Miadomislak se sprema da današnji puta poznatijim rukama prinесе žrtvu.

A kada je obučen u bijelo odijelo ušao u svetište, prozori su arama plinuli sunčanim žarom.

On, čovjek borbe i radosti, uzlazi na svetu goru, da prinесе žrtvu Vječnomu na vrhuncu, koji je vječno vječno objasnjen suncem. Ispunila mu se davna želja i on je opit radošću.

Raskinuo je sve i oslobodio se sa svega, što ga spustavalo. Znao je se sazebo, što je činio tekim. Sve je ostavio u dolinama: članak, slobodan, počelo je na mirnane vrhuncu.

Ogruđe pjevaju vječitavne zanosne sreće i zadovoljstva

U njegovoj duši prevla tuženje. Za njega postoji samo stvarnost Euharistijske Tajne. Otvara knjigu čita i razmatra riječi, koje ne će proći. On doživljuje ono, što je davno nestalo u vremenu, a što ipak vječito smagom živi i obdružuje dušu i osvetlim nebom.

Ruke je raštrio i podigao prema nebu. Misao, srce, duša, čitavo liče pjevaju mu u prebnosti, kiše u zanosu himan slave Trojednome:

„Hvalimo Te! Blagostavimo Te! Slavimo Te!“

Zadubivao se zatim u apokaliptički nauk. Sjeda se krvi njihove, kojom zavjeduje istinu Kristove nauke. Svaki živi i obdružuje dušu i osvetlim nebom.

Ruke je raštrio i podigao prema nebu. Misao, srce, duša, čitavo liče pjevaju mu u prebnosti, kiše u zanosu himan slave Trojednome:

„Hvalimo Te! Blagostavimo Te! Slavimo Te!“

Zadubivao se zatim u apokaliptički nauk. Sjeda se krvi njihove, kojom zavjeduje istinu Kristove nauke. Svaki živi i obdružuje dušu i osvetlim nebom.

Učenic shihei Učitelja. U vječitavnu sunčevog jutra ispovijeda on zatim svoju vjeru!

Vjeujem u jednu, svetu, katoličku i apostolsku Crkvu!“

Nad njim lebd, mir! On je ojačan čvrstotom vjere, on je očišćen čistotom ljubavi.

Brižno je sabrano skuplja netanzjem bogatstvo darova, što ih je primio, i sve ih stavlja na patenu kraj Hostije.

Sve ljudsko srce stavlja kraj Hostije. U njemu su skrivene sve njegove težnje, njegova velika premda i zanos, njegove želje... U vino ulijeva svoje čovjstvo, da ga posveti svetost Euharistvu.

Uz tihu molitvu prikazivanja podiže od zemlje čisti primos i nezakajane darove

„Sreca svoja uzdignte, orado, gore u visinu prema vječnoj luci Spasa! — Imamo ih kod Gospoda!“

Obuzet nadzemaljskom čežnjom pjeva Andeosku pjesmu Svetome. U tim pjesmi je zahvalnost, čežnja i nada za velikim časom doaska Boga na oltar:

„Svet Sveti! Sveti!“

St neba na zemlju će sići Bog!

U čovjek staje svojom mlajhu i u potpunju prelatnosti uliže svoj ljudski razum planom vjere.

Sve je utiحية u očekivanju Boga. Tšina! Sveti mir!

Prizor Posljednje večere ponavlja se u svojoj biti:

„Ovo je Tijelo mojje!“

Ovo je Krv moja!“

St neba na zemlju, koje izgovara on, čovjek, koji se neba na zemlju Bog... i on Ga podiže svojim slabim, ljudskim rubama.

St neba je to odlika i divna tajna! Preko njega, svećenika povezuje seradosti...

Bog i čovjek, nebo i zemlja, prolaznost i vječnost!

Bog prebiva na zemlji! Veliki je ovaj dan, sunčan i radostan, jer je posvećen Božjim dolaskom! U tšini je došao Bog... tek je slabi drhtaj zvona najavio Njegov dolazak u svijet, je zemljom prošao šapat poput ljubavi:

„Po Njemu, a Njime i u Njemu svaka je čast i slava!“

„Oče naš!“

Stogod molimo Oca po Njemu, sve će nam dati, jer je zato došao i On je Jaganjak, koji odušimlje opačine naše.

Zatim je zamolio Oca Hranu i Piće i sve mu je dao i primio je iz ruke Njegove.

Vječni se Bog nastao u njegovu ljudskom sreću.

Sve se to odvijalo u tšini! Čovjek razgovara sa svojim Božan-stim Prijateljem u tšini!

Moli Ga, da iz njega kao iz neiskadaanog mramora isklesike lik vječne ljepote.

I uzeo je Božanski Prijatelj dijelo svoje vječnosti, kiparski čekić svoje ljubavi i isklesao je iz njega lik djeta-ta.

I govorio mu: „Moraš biti dijete, da nasuči ljude, svoju bradu, duboku tajnu riječi. Ako se ne obratit će, ne budeš kao djeca, ne čete ući u kraljevstvo nebesko“ (Mt. 18, 3 — 4).

Spušta se s gore, on, koji je primio cjelove Božjih usta, koji je primio vatru Božanske ljubavi, da je nosi u svijet i da s njome zapali sav svijet, sva srca, sve ljubavi u jedan vječni sin i neugrasivi žar ljubavi, zadovoljstva i

TAJNE PRIRODE

Kod životinja se razne životne pojave...

Svako zna što su jegulje (lat. anguilla)...

Jegulje se ne plode u slatkim vodama...

Dalek put čeka male jegulje. Velike...

U Jadranu dijele se opet u dvije...

U slatkoj vodi provode čitav niz...

Kakav ih je to organ za osjećanje...

Nade lastavice sete svake jeseni...

Uzlimo kao nimalo: na školskoj zgra...

HODOČASCI U FATIMI — Svake...

FRANCUSKI SOCIJALNI TJEDAN — Francuski katolici će održati od 19...

LURDSKA HODOČASCA — Nedavno...

AUSTRALISKI NADBIŠKUP HRVAT — U Rimu je početkom svibnja...

KFSCANI U DRŽAVI IZRAEL — Među stanovništvom države Izrael...

FRANJEVIĆI ŽRTVE NACISTIČKOG...

NOVO DJELO DANIELA ROPSA — Francuski katolički književnik Daniel...

TOMINA SUMMA NA NJEMČAKI — Austrijska katolička književnica...

NOVO DJELO DANIELA ROPSA — Francuski katolički književnik Daniel...

BAROKNA CRKVA u Hamburgu. Jedna...

U jednom zagorskom selu bilo je lani...

1.280 GODISNJIKA smrli sv. Ivana...

TAGES ARZEIGER je njemački ka...

2.180 STRANACA pohada katolički...

SV. ALFONZO LIGUORI proglašen je...

ČEKERKA GLASOVITE GLUMICE...

JAPANSKI MUCENICI U XVI. stoljeću...

KNEŽEVINA MONACO prvina je...

VLADA REPUBLIKE GUALEMALA...

NOVI GENERALAT FRANJEVIĆA...

ITANJE SUBVENCIJE za katoličke...

U KANADI je bila velika poplava...

SV. ERKE ILEJANA motoriziranih...

U svim sprava navičajera (kompasa...

Mladomisniku

Na oltaru danas stbi će se čudo:...

Pi. Poloziti danas na prostrane...

Gospodar je Isus zasijanih polja...

III. Dužnost odgovornu Kristu je tebi...

INTERNACIONALNI KONGRES za...

NOVE STATISTIKE O JAPANU objavio...

SRPANJ 1. Prosv. Krv. Isusova...

Table with 2 columns: Date and Name. Includes SRPANJ, Nedjelja, Ponedjelje, Utorak, Srijeda, Četvrtak, Subota, Nedjelja, Ponedjelje, Utorak, Srijeda, Četvrtak, Subota, Nedjelja, Ponedjelje, Utorak, Srijeda, Četvrtak, Subota, Nedjelja, Ponedjelje, Utorak, Srijeda, Četvrtak, Subota, Nedjelja, Ponedjelje, Utorak, Srijeda, Četvrtak, Subota.